

VETERANTOG

Passion, der står i røg og damp

Alle elsker veterantog. Men nogle gør mere ud af kærligheden end andre.

Der er noget med gamle damplokomotiver, som især mænd kan lide. De store maskiner. Lugten af kul, røg og tjære. Mindet om en tid, hvor verden var overskuelig og til at forholde sig til. Maskineri og mekanik, der enten bare holder, eller kan holdes kørende ved hjælp af ståltråd og lidt snilde.

Jeg er på besøg hos Lokomotivklubben KLK. Klubben kører med sine gamle lokomotiver i mange sydyske byer. Vejle, Fredericia, Kolding, Lunderskov, Haderslev, Åbenrå og Sønderborg for nu at nævne nogle af dem.

Jeg sidder sammen med Johannes Gravgaard, der er bestyrelsesmedlem i foreningen. Vi sidder i et kolonnehus helt ned til jernbanen i Lunderskov mellem Kolding og Vejen. Lige ovre på den anden side ligger Lunderskov station.

Huset er gammelt. Malingen på døren er krakeleret, og afstanden mellem skallerne er næsten større end skallerne selv. En skovsnegl er kravlet ind gennem den lidt åbne dør. Her er køligt men hjertevarmt i en grad, der kan overraske en besøgende, som knap kunne finde det store men anonymt beliggende sted for bunden af Bakken.

- Det kan være svært at sige, hvorfor man kan lide noget. Men for mit vedkommende handler det om den kultur- og industrihistorie, de gamle tog repræsenterer, siger Johannes Gravgaard.

- Men interessen kan også komme af, at man legede med modeltog som barn. Eller at man som håndværker er

Thomas Thomsen fra Fredericia er lokomotivfører hos KLK og hos DSB. Her arbejder han på TKVJ 12.

fascineret af de gamle teknikker, togene og dampmaskinerne repræsenterer, tilføjer han.

Den store verden

For nogle af KLK's medlemmer repræsenterer de gamle tog noget mere højtravende: Mindet om barndommen. Eller drømmen om fjerne lande og ubegrænsede muligheder.

Mens snakken er gået i det gamle kolonnehus, har Steen Christensen arbejdet i den anden ende af lokalet, hvor der skal monteres en ny bordplade.

- Jeg voksede op i midten af ingenting. I Vorbasse. Den by var intet uden jernbanen. Intet kom til eller fra byen uden at gøre brug af jernbanen, siger han, mens han lægger den elektriske skruetrækker fra sig og bliver fjern i blikket.

- Jeg kan huske, at jeg som

barn betragtede jernbaneskinneerne. Jeg fulgte dem med øjnene helt ud til horisonten, mens jeg tænkte på, at skinnerne gik helt til Rom. Rom! Når jeg rørte ved skinnerne, rørte jeg på en måde lidt ved Rom. Dét var stort for en dreng i Vorbasse, siger han.

Det sæt tanker og de drømme, som skinnerne og de store dampmaskiner satte ham i livet dengang, holder endnu. Derfor er han medlem af KLK.

300 medlemmer

Lokomotivklubben KLK har omkring 300 medlemmer. Cirka 30 er aktive i den forstand, at de deltager i kørslerne om sommeren og renoveringerne om vinteren. Dertil kommer markedsføring, ajourføring af arkivet osv.

- Vi mødes her i remisens hver torsdag og hver anden lørdag året rundt, siger

Johannes Gravgaard. Og der er nok at tage fat på for de arbejdsomme folk. Renoveringer, reparationer og klargøring til syn. For det er nemlig ikke kun biler, der skal synes. Det skal lokomotiver og togvogne også.

- Sidste sæson blev vores damplokomotiv ikke godkendt. Derfor kunne vi kun køre med vores diesellokomotiv. Nu har vi så sat alle kræfter ind på at få klubbens ældste damplokomotiv gjort klar til næste sæson, siger Johannes Gravgaard og peger på TKVJ 12.

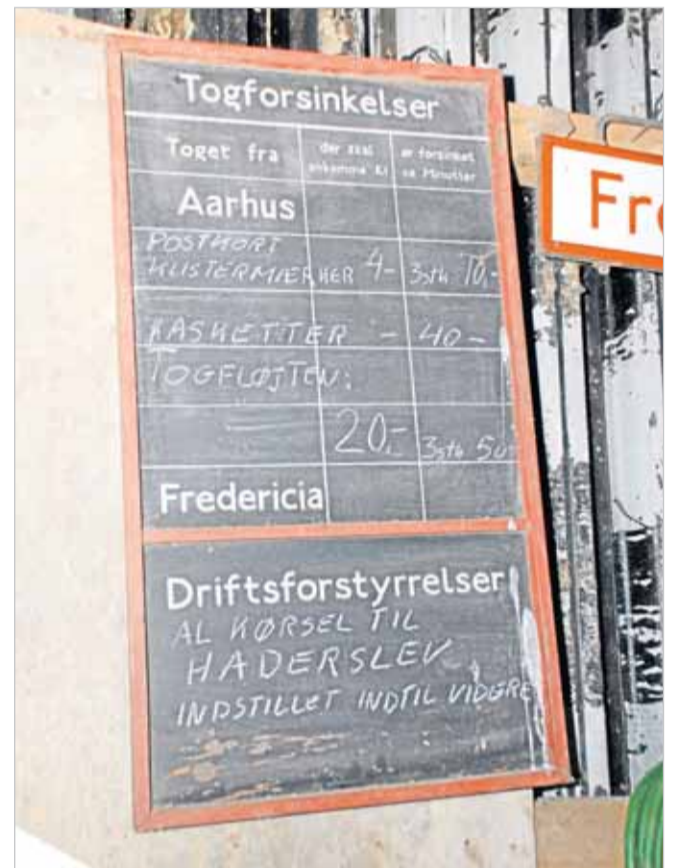
- Dét kørte på Troldhede-banen. Klubben blev oprettet, da banen blev nedlagt. Så det lokomotiv er hele klubbens sjæl, siger han.

Toget ser mindst talt ikke klar ud. Men det bliver det, lover Johannes Gravgaard.

- Det har jeg måske sagt før. I flere år, måske endda. Men nu skal det være, siger han.

De gamle skilte var af metal og emalje...

... men de løbende informationer blev givet med kridt på tavle.

Klubbens arkiv indeholder blandt andet gamle tog- og lokoføreruniformer, fortæller Johannes Gravgaard.

Frokosten bliver indtaget i godt selskab. Alle samles i remisens eneste opvarmede værksted.

Af Peter Friis Autzen